

Pasen 2021 – Wis Hem niet uit je geheugen

- Lezing uit het evangelie volgens Lucas hoofdstuk 24:1-12 | *Bijbel in Gewone Taal* 2014

Op zondagochtend gingen de vrouwen heel vroeg naar het graf. Ze hadden olie bij zich die ze klaargemaakt hadden. Maar toen ze bij het graf kwamen, zagen ze dat de steen voor het graf weggerold was. Ze gingen naar binnen. Maar het lichaam van de Heer Jezus lag er niet. De vrouwen schrokken vreselijk. Ze konden niet meer verder.

Plotseling stonden er twee engelen bij hen in stralende kleren. De vrouwen waren zo bang, dat ze niet naar hen durfden te kijken. De engelen zeiden: 'Waarom zoeken jullie een levende man in een graf? Jezus is hier niet. Hij is opgestaan uit de dood. Weten jullie nog wat hij in Galilea gezegd heeft? Hij zei: 'Ik de Mensenzoon, zal door slechte mensen gevangengenomen worden. Ze zullen mij aan het kruis laten sterven. Maar drie dagen later zal ik opstaan uit de dood.'" Toen herinnerden de vrouwen zich de woorden van Jezus.

De vrouwen gingen terug naar de stad. Het waren Maria uit Magdala, Johanna, en Maria, de moeder van Jakobus, en nog een paar andere vrouwen. Ze gingen alles vertellen aan de elf leerlingen en aan de andere leerlingen die bij hen waren. Maar de leerlingen vonden het verhaal van de vrouwen maar onzin. Ze geloofden het niet. Alleen Petrus stond op en rende naar het graf. Daar bukte bij zich en keek naar binnen. Hij zag alleen de doeken liggen. Toen ging hij terug. Hij was erg verbaasd over wat er gebeurd was.

Zalig die het woord van God horen en erover waken!

*

- Paasverkondiging – *Pieter Post*

Het Paasverhaal begint vanuit de droefheid van de Goede Vrijdag en de Stille van de Zaterdag, dagen die je nooit zou vergeten. Het schetst een alledaagse situatie van drie treurende vrouwen die met het hart kloppend in de keel naar het graf lopen. Het is vroeg in de morgen, en de dag na de graflegging. En nu zijn ze op weg naar het dode lichaam om dat te balsemen met olie en kruiden. Dat was beter voor de volksgezondheid, maar naast dat conserveren had het psychologisch gezien ook iets vasthoudends, dat we het lichaam in goede staat bij ons willen houden en de dood niet echt accepteren. Zoiets, kan ik me voorstellen, speelde bij deze drie vrouwen die elk een speciale band met Jezus hadden. Ze waren hevig geschrokken toen ze het lege graf aantroffen, en konden niet verder.

Wie deze vrouwen waren komen we via hun namen op het spoor. We hebben in elk geval met drie vrouwen te maken die op zeker moment in hun leven al eens waren vastgelopen. Maria van Magdala was gehinderd door bezetenheid van zeven demonen, waar Jezus haar van had bevrijd. En daarna is zij met hem onderweg gegaan. Haar gezelschap roept dankbaarheid op.

Dan Johanna. Ook zij was genezen door Jezus. Zij wordt door Lucas geïdentificeerd als de vrouw van Chusa, van wie bekend is dat hij onder de Romeinse landvoogd Herodes Antipas diende. Wij weten niet of zij nu joods of romeins was, ook al zou ik zelf joods veronderstellen, het zou daarom zomaar kunnen dat het een joods-romeins huwelijk was. En als dat zo is, dan zal er ook wederzijds respect zijn voor elkaars achtergronden. Chusa had geleerd dat joden niets met afbeeldingen hebben, en dat er daarom geen beeltenissen op geldmunten gedrukt werden. En Pontius Pilatus was door zijn meerdere Herodes gemaand om de afbeeldingen van keizer Augustus uit zijn paleis te verwijderen. Of Johanna nu joods of romeins was, Chusa had haar aangemoedigd Jezus te volgen, dat voelde voor deze romein wel vertrouwd. Johanna's aanwezigheid roept warme gevoelens op.

Tenslotte is er nóg een Maria, de moeder van Jakobus. Zij was de moeder van een van de leerlingen van Jezus, omdat hij ook wel de Jongere wordt genoemd, een ander woord voor leerling. En we kunnen hem beschouwen als behorend bij de intimi van Jezus, samen met Petrus en Johannes. Zij

waren erbij toen Jezus op de berg aan het bidden was, en zijn gezicht ineens veranderde en zijn kleren stralend wit werden. Hoe het ook kon, maar Mozes en Elia waren ineens aan hem verschenen als de vertegenwoordigers van de Tora en de Profeten. En zij spraken met hem dat hij uit de dood zou opstaan in Jeruzalem. Jakobus was daarbij, maar hij was net als die andere twee toen in slaap gevallen. En misten dat gesprek. Maar zij waren er ook bij toen het doodzieke dochtertje van Jaïrus met dank aan Jezus weer opstond. Het onderwerp van de opstanding was hun niet vreemd. Het waren goed bedoelende mannen, die toch ook de plank wel eens missloegen, toen ze voor Jezus in de bres wilden springen in een conflict met Samaritanen. Of ze hen niet zouden verdelen met vuur uit de hemel. Waarop Jezus had gezegd: Hen doden? Jullie weten niet wat jullie bezielt! Deze moeder zal de verhalen van haar zoon over Jezus hebben gehoord. Ook zij was door hem genezen, en niet meer van hem te scheiden.

Ik vertel dit wat uitgebreid, omdat achter mensennamen werelden schuil gaan. Onze levensgeschiedenissen bevatten mooie en minder mooie herinneringen, die je koestert en waar je graag aan terugdenkt, maar er zijn er ook waar je het liefst aan voorbij zou willen lopen, of die je meteen zou willen vergeten. Het gaat erom waar je mee verder komt.

Wanneer de twee engelen de verdrietige vrouwen vragen: 'Weten jullie nog wat hij in Galilea gezegd heeft?' brengen ze hun in de herinnering dat Jezus hen had verteld dat hij drie dagen na de kruisiging zou opstaan uit de dood. Dat ze dat maar vreemd hadden gevonden, staat er niet bij, maar dat stel ik me zo voor, want het leven leert dat alles wat ons niet aangaat, ons onberoerd laat, we naast ons neer laten glijden, en vergeten. We kunnen er zelfs van in slaap vallen waardoor we soms de strekking van een verhaal missen. Dan heb je anderen nodig om je wakker te schudden, zoals hier die twee engelen als de vertegenwoordigers van de ene God. Weten jullie nog dat mijn Naam is Ik zal er zijn, zoals ik er altijd ben geweest?

De vrouwen gingen zich weer herinneren wat Jezus onderweg nog had gezegd over na drie dagen opstaan uit de dood, terwijl ze zich dat niet konden voorstellen en het als niet belangrijk naast zich neer hadden gelegd. Maar toen kwamen er allerlei andere herinneringen mee naar boven. Dat zij uit eigen doodsheid weer volop tot leven waren gewekt en met hem aan hun zijde, weer verder konden.

De betekenis die we aan dat lege graf toekennen, is dat de dood geen gesprekspartner is, laat staan een eindoordeel. De dood vult geen leegte op, wat geweest is brengt ons niet verder. Zolang wij in de toekomst geloven valt er niets te balsemen. Dat is wat God ons voorhoudt: 'Waarom zoeken jullie de levende bij de doden?' Want dat houdt de deur naar morgen open. Er is een uittocht uit de bezetenheid, politieke strijd en vastgelopen situaties, coronacrisis of anders, omdat er een toekomst is die ons inspireert, ons door de tijd heen trekt en die de hoop levend houdt dat het kwade door het goede overwonnen is. Dat laat het verhaal van Pasen ons zien.

Dat besef drong tot de vrouwen door, en ze gingen weg van dat graf waar niets meer te vinden was en alles was gezegd. En ze kwamen in de stad waar het bruiste van leven. En vertelden de leerlingen wat ze hadden meegemaakt. Maar die lieten dat op hún beurt weer langs zich neerglijden, vonden het maar lariekoek. Waren dat niet die bezeten vrouwen geweest? Als een indicatie van hoe de toekomst soms door onszelf kan worden geblokkeerd. Nee, vertelde de onlangs overleden paralympics topsportser Bibian Mentel, denk niet vanuit de beperking, maar vanuit de mogelijkheid. Petrus dan, een van de intimi was erdoor geraakt en erg verbaasd over wat er gebeurd was. De zon was bij hem opgegaan.

In onze gemeente en in het bijzonder in de wekelijkse diensten, houden wij, mensen met persoonlijke levensgeschiedenissen met mooie en minder mooie herinneringen gelijk de drie vrouwen, de naam van Jezus de Opgestane levend, zo gaat hij met ons onderweg. Dat is ook de reden waarom wij in het afgelopen coronajaar, telkens hebben gewaakt voor het naast ons laten neerglijden van de diensten. Nee, de lofzang moest doorgaan, want het geloof dient zich door alles heen aan als een vroege morgen.

In deze voorlopige laatste dienst vlak voor mijn studieverlof wens ik u allen dat geloof in de lofzang toe, het kriecken van de zondagmorgen waarop de diensten door u weer volop bezocht mogen worden, zodra dat, naar ik hoop over niet al te lange tijd, weer kan. Dan zal er weer gezongen van die ene God van wie we vergeten waren, dat Hij onze dagen in handen heeft en ons niet in de steek laat. Dat wij Hem niet wissen uit onze geheugens.